

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 17.9.2007
KOM(2007) 524 slutlig

KOMMISSIONENS TREDJE RAPPORT

**enligt artikel 11 i rådets rambeslut av den 29 maj 2000 om förstärkning av skyddet mot
förfalskning i samband med införandet av euron genom straffrättsliga och andra
påföljder**

{SEC(2007)1158}

KOMMISSIONENS TREDJE RAPPORT

enligt artikel 11 i rådets rambeslut av den 29 maj 2000 om förstärkning av skyddet mot förfalskning i samband med införandet av euron genom straffrättsliga och andra påföljder

1. RAMBESLUTETS SYFTE

För att stärka och harmonisera det straffrättsliga skyddet av euron inom hela EU antog rådet den 29 maj 2000 rambeslut 2000/383/RIF¹ om förstärkning av skyddet mot förfalskning i samband med införandet av euron genom straffrättsliga och andra påföljder, ändrat genom rambeslut 2001/888/RIF av den 6 december 2001², som syftade till att införa en bestämmelse om erkännande av domar som avkunnats av medlemsstaternas domstolar som grund för att konstatera att recidiv (återfall i brott) föreligger.

Eftersom medlemsstaterna redan hade ratificerat Genèvekonventionen från år 1929 om penningförfalskning³, rådde redan en viss enhetlighet mellan deras lagstiftning. Det särskilda syftet med rambeslutet om euron var att komplettera de straffbelagda gärningar som medlemsstaterna fastställt i enlighet med 1929 års konvention genom att till penningförfalskning i egentlig mening foga vissa ytterligare handlingar som bör vara straffbara.

2. RAPPORTENS SYFTE

I enlighet med artikel 11.2 i rambeslutet antog kommissionen den 13 december 2001 en rapport om genomförandet av rambeslutet⁴, där det i detalj redogörs för de olika genomförandeskyldigheterna i rambeslutet och hur medlemsstaterna fullgjort dem. I sina slutsatser om rapporten medgav rådet att rambeslutets syfte till stor del uppnåts. Rådet uppmanade dock kommissionen att upprätta en andra rapport i syfte att inlemma kompletterande information från medlemsstaterna. Den 3 september 2003 antog kommissionen den andra rapporten⁵. Vid sammanträdet den 25–26 oktober 2004 noterade rådet denna andra rapport och uppmanade kommissionen att, mot bakgrund av EU:s utvidgning, sammanställa en tredje rapport om genomförandet av rambeslutet, inbegripet artikel 9a.

¹ Rådets rambeslut av den 29 maj 2000 om förstärkning av skyddet mot förfalskning i samband med införandet av euron genom straffrättsliga och andra påföljder (EGT L 140, 14.6.2000, s.1).

² Rådets rambeslut av den 6 december 2001 om ändring av rådets rambeslut 2000/383/RIF om förstärkning av skyddet mot förfalskning i samband med införandet av euron genom straffrättsliga och andra påföljder (EGT L 329, 14.12.2001, s. 3).

³ Enligt artikel 23 i konventionen från 1929 förutsätter en stats ratificering av konventionen att dess lagstiftning och administrativa system är i överensstämmelse med konventionens bestämmelser.

⁴ KOM(2001) 771 slutlig.

⁵ KOM(2003) 532 slutlig.

I den här rapporten beskrivs de framsteg som de 15 medlemsstaterna gjort när det gäller att införliva rambeslutet på grundval av slutsatserna i den andra rapporten samt situationen i de 12 nya medlemsstaterna när det gäller lagstiftningen. Rapporten avslutas med en detaljerad utvärdering av hur rambeslutet genomförts i de 27 medlemsstaterna.

Kommissionen har med beaktande av resultaten i föregående rapport skickat frågeformulär till samtliga medlemsstater, utom Tyskland, som redan hade lämnat in uppgifter. Tjugo medlemsstater har till kommissionen överlämnat texten till de bestämmelser genom vilka de skyldigheter som åligger dem enligt rambeslutet har införlivats i den nationella rätten. Åtta medlemsstater (Bulgarien, Irland, Spanien, Italien, Malta, Nederländerna, Rumänien och Finland) har inte lämnat in något formellt svar på kommissionens skrivelse. Uppgifter om lagstiftningen i Bulgarien, Spanien, Italien, Malta och Nederländerna har dock ställts till kommissionens förfogande. Det råder stor variation i hur uttömmande de uppgifter är som kommissionen har erhållit. Rapporten har ändå sammanställts på grundval av dessa uppgifter, som vid behov och när så varit möjligt har kompletterats med hjälp av offentliga källor.

3. NATIONELLA ÅTGÄRDER FÖR ATT TILLÄMPA RAMBESLUTET

3.1. Införlivandet av rambeslutet i de 15 medlemsstaterna (bilaga – tabell 1)

3.1.1. Allmänna brott – artikel 3

Efter ändringen av den spanska strafflagen är alla de gärningar som anges i artikel 3.1 a, b och c i rambeslutet straffbara. Enligt en uttrycklig bestämmelse om förfalskning utgör dessutom deltagande i straffbelagda gärningar ett brott. Vidare innehåller den spanska lagstiftningen en uttrycklig bestämmelse om påföljder för att i bedrägligt syfte tillverka, ta emot eller anskaffa redskap eller andra föremål som är nödvändiga för att förfalska pengar (artikel 3.1 d).

3.1.2. Andra brott – artikel 4

Enligt den spanska strafflagen är framställning av pengar i bedrägligt syfte förbjudet, dock hänvisas inte uttryckligen till användning av lagliga anordningar. I den franska strafflagen förbjuds uttryckligen olaglig framställning av pengar med hjälp av lagliga anordningar eller material i den mening som avses i artikel 4 i rambeslutet.

3.1.3. Påföljder – artikel 6

Lagstiftningen i Finland och Sverige har inte ändrats. I dessa länder föreskrivs ett maximistraff på minst åtta år endast för grova brott. Enligt den spanska lagstiftningen utdöms ett straff på 8 till 12 år för handlingar som är straffbara enligt artikel 3.1 a i rambeslutet.

3.1.4. Juridiska personers ansvar samt påföljder – artiklarna 8 och 9

I lagstiftningen i Spanien, Luxemburg och Österrike föreskrivs ett generellt straffrättsligt ansvar för juridiska personer när något av de organ som har befogenhet att företräda personen i fråga begår ett brott som anges i och är straffbart enligt nationell lag. Enligt österrikisk lagstiftning utdöms bötesstraff. I den spanska och

luxemburgska lagstiftningen däremot föreskrivs om tillfällig eller slutgiltig stängning av företaget, avveckling av bolaget eller tillfälligt näringsförbud. Några andra straff föreskrivs inte. Portugal har besvarat frågorna om införlivandet av rambeslutet men har inte lämnat några uppgifter om hur arbetet med lagförslaget om juridiska personers straffrättsliga ansvar framskrider. I det inkomna svaret från Förenade kungariket framgår att man inte avser att anta någon särskild lag som reglerar juridiska personers ansvar, eftersom begreppet ”oaktsamhet” i den nationella civilrätten uppfyller kraven i artikel 8.2.

3.1.5. Territoriell tillämpning – artikel 10

Myndigheterna i Förenade kungariket har inte rapporterat några framsteg när det gäller förslaget till beslut om genomförande av rambeslutet i Gibraltar.

3.2. Införlivandet av rambeslutet i de 12 medlemsländer som anslöt sig 2004 och 2007

3.2.1. Ratificering av 1929 års konvention – artikel 2 (bilaga – tabell 2)

Åtta medlemsstater (Tjeckien, Estland, Cypern, Lettland, Litauen, Ungern, Polen och Slovakien) har meddelat att de redan är avtalsslutande parter till Genèvekonventionen. Enligt de uppgifter som kommissionens tjänsteavdelningar har samlat in har också Bulgarien och Rumänien ratificerat Genèvekonventionen, medan Slovenien befinner sig i ratificeringsprocessen. Malta har inte lämnat in några uppgifter på denna punkt.

3.2.2. Allmänna brott – artikel 3 (tabell 3)

Bestämmelserna i artikel 3 i rambeslutet om vilka handlingar som skall vara straffbara har i allmänhet införlivats i de tolv medlemsstaternas nationella lagstiftning. Närmare bestämt anges i lagstiftning i fem av medlemsstaterna (Bulgarien, Cypern, Lettland, Ungern och Slovakien) uttryckligen samtliga de handlingar som objektivt och subjektivt (uppsåt) utgör brott i den mening som avses i artikel 3.1 a–d. De övriga medlemsstaternas lagstiftning innehåller följande undantag: I den litauiska lagstiftningen anges inte ”spridning” utan endast ”försäljning” av förfalskade pengar. I sju medlemsstaters lagstiftning (Tjeckien, Estland, Litauen, Malta, Polen, Rumänien och Slovenien) anges inte uttryckligen import, export eller anskaffning av falska pengar i syfte att sprida dem. Enligt den tjeckiska och den polska lagstiftningen ingår dessa handlingar uttryckligen i den straffbara handlingen ”transport”. Enligt lagstiftningen i Litauen, Malta och Rumänien omfattas dessa handlingar av innehav, som uttryckligen anges som straffbar handling. I den estländska och den polska lagstiftningen, slutligen, föreskrivs inte uttryckligen någon påföljd för att i bedrägligt syfte tillverka, ta emot eller anskaffa de redskap och andra föremål som är nödvändiga för att förfalska pengar (artikel 3.1 d).

Elva medlemsstater (Bulgarien, Tjeckien, Estland, Cypern, Lettland, Litauen, Ungern, Polen, Rumänien, Slovenien och Slovakien) anger att anstiftan och försök till att begå de gärningar som anges i artikel 3.1, samt deltagande i sådana gärningar, bestraffas enligt bestämmelser i strafflagens allmänna del. Den polska lagstiftningen innehåller dessutom en särskild bestämmelse om hjälp till och skyddande av personer

som begår de brott som anges i artikel 3.1. Malta har inte lämnat några uppgifter på denna punkt.

3.2.3. *Andra brott – artikel 4 (bilaga – tabell 4)*

Bestämmelsen i artikel 4, enligt vilken olaglig framställning av pengar med hjälp av lagliga anordningar eller material är en straffbar handling, har införlivats i lagstiftningen i sju medlemsstater. Närmare bestämt har tre medlemsstater (Bulgarien, Cypern och Litauen) uppfyllt kraven i artikeln genom att i sin strafflagstiftning införa en uttrycklig bestämmelse enligt vilken framställning av sedlar eller mynt med användning av lagliga anordningar i strid mot rättigheterna eller villkoren för utgivning är straffbart. Sex medlemsstater (Tjeckien, Lettland, Malta, Polen, Slovenien och Slovakien) har uppfyllt artikeln genom att förbjuda framställning av pengar i bedrägligt syfte, men utan att ange eller skilja mellan de medel som används. Myndigheterna i tre medlemsstater (Estland, Ungern och Rumänien) har inte lämnat några uppgifter på denna punkt.

3.2.4. *Icke utgivna mynt och sedlar avsedda att sättas i omlopp – artikel 5 (bilaga – tabell 4)*

Enligt lagstiftningen i sju medlemsstater (Cypern, Lettland, Litauen, Ungern, Malta, Polen och Slovakien) omfattar begreppet ”förfalskade pengar” uttryckligen sedlar och mynt som, även om de är avsedda att sättas i omlopp, inte ännu har givits ut. När det gäller den tjeckiska lagstiftningen har en särskild bestämmelse införts i förslaget till ändring av strafflagen. Emellertid har inga uppgifter lämnats om huruvida ändringen har antagits. De slovenska myndigheterna har angett att handlingar i den mening som avses i artikel 5 i rambeslutet är straffbara enligt artikel 217 i strafflagen som gäller bedrägeri. Myndigheterna i Bulgarien, Estland och Rumänien har inte lämnat några uppgifter på denna punkt.

3.2.5. *Påföljder – artikel 6 (bilaga – tabell 5)*

Elva medlemsstater (Bulgarien, Tjeckien, Cypern, Lettland, Litauen, Ungern, Malta, Polen, Rumänien, Slovenien och Slovakien) har infört maximal fängelsestraff som överstiger åtta år i enlighet med artikel 6.2 i rambeslutet. I den litauiska lagstiftningen föreskrivs dock ett maximistraff på minst åtta år (10 år i detta specifika fall) endast för brott av ”betydande omfattning” eller ”betydande värde”. I den ungerska lagstiftningen reserveras maximistraffet på mer än åtta år för framställning av sedlar i bedrägligt syfte, medan framställning av mynt betraktas som ett mindre grovt brott och av denna anledning bestraffas med fängelse i högst 5 år. Enligt den estländska lagstiftningen, slutligen, är maximistraffet för förfalskning fängelse i sex år och utdöms endast vid återfallsbrott eller förfalskning ”i stor skala”.

Alla de tolv medlemsstaterna har fastställt straff för de straffbelagda handlingar som faktiskt införlivats, och har delat in dem på samma sätt som i rambeslutet. Enligt lagstiftningen i åtta medlemsstater (Tjeckien, Estland, Lettland, Litauen, Ungern, Rumänien, Slovenien och Slovakien) föreligger försvårande omständigheter om brottet avser ett betydande belopp eller begås av en kriminell organisation. Sju medlemsstater (Bulgarien, Tjeckien, Litauen, Malta, Polen, Slovenien och Slovakien) tillämpar mildare straff när falska pengar som mottagits som äkta sprids på nytt. Detta kan vara berättigat med hänsyn till principen om proportionerliga påföljder.

Slutligen har alla medlemsstaterna angett att utlämning är möjligt för dessa brott.

3.2.6. Jurisdiktion – artikel 7

Nio medlemsstater (Tjeckien, Estland, Cypern, Lettland, Litauen, Ungern, Polen, Slovenien och Slovakien) har införlivat den skyldighet som följer av denna bestämmelse, medan uppgifter inte är tillgängliga för tre medlemsstater (Bulgarien, Malta och Rumänien).

3.2.7. Juridiska personers ansvar samt påföljder – artiklarna 8 och 9 (bilaga – tabell 6)

Sju medlemsstater har införlivat bestämmelserna i artiklarna 8 och 9 i rambeslutet. Närmare bestämt har tre medlemsstater (Ungern, Polen och Slovenien) i sin lagstiftning infört ett allmänt straffrättsligt ansvar för juridiska personer när något av de organ som har befogenhet att företräda personen i fråga begår ett brott som anges i och är straffbart enligt en nationell lag, t.ex. strafflagen. Fyra medlemsstater (Estland, Cypern, Lettland och Litauen) har för förfalskningsbrott i sin lagstiftning specifikt infört straffrättsligt ansvar för juridiska personer. När det gäller straffen har fem medlemsstater (Estland, Cypern, Lettland, Litauen och Polen) i sin lagstiftning infört bötesstraff, förverkande och avveckling av verksamheten. Ungern och Slovenien har inte lämnat några uppgifter om de tillämpliga straffen. Myndigheterna i Tjeckien och Slovakien har angett att det förväntas att ett lagförslag kommer att antas om juridiska personers straffrättsliga ansvar för en rad handlingar som är straffbara enligt strafflagen. Myndigheterna i Bulgarien, Malta och Rumänien, slutligen, har inte lämnat några relevanta uppgifter på denna punkt.

3.3. Införlivandet av rambeslutet i de 27 medlemsstaterna när det gäller recidiv – artikel 9a

Bestämmelsen i artikel 9a om erkännande av slutgiltiga domar som avkunnats av andra medlemsstaters domstolar som grund för att konstatera att recidiv (återfall i brott) föreligger har införlivats av 19 medlemsstater. Närmare bestämt föreskrivs i fem medlemsstater (Belgien, Spanien, Frankrike, Cypern och Nederländerna) uttryckligen att domar som avkunnats av de andra medlemsstaternas domstolar i fråga om förfalskning skall erkännas som grund för att konstatera att recidiv föreligger, vilket ger strängare straff. I åtta medlemsstater (Tjeckien, Danmark, Grekland, Italien, Ungern, Österrike, Portugal och Slovakien) innehåller strafflagens allmänna del, som är tillämplig på samtliga brott, en bestämmelse om uttryckligt erkännande av utländska domar för att fastställa ett strängare straff. Enligt lagstiftningen i fem medlemsstater (Tyskland, Lettland, Litauen, Slovenien och Sverige) tas inte uttryckligen hänsyn till utländska domar utan endast i allmänna ordalag till den dömda personens bakgrund, utan att särskild åtskillnad görs i syfte att täcka alla eventuella domar. De tyska myndigheterna har i sitt svar bifogat en rad beslut av tyska domstolar för att belysa den rättspraxis som tillämpas för tolkningen av dem. De estländska myndigheterna har angett att de domar som avkunnas av övriga medlemsstaters domstolar beaktas, men har inte lämnat närmare uppgifter eller bifogat texten till den tillämpliga lagstiftningen. Myndigheterna i Luxemburg och Polen har angett att denna bestämmelse inte ännu har införlivats. Sex medlemsstater (Bulgarien, Irland, Malta, Rumänien, Finland och Förenade kungariket) har inte lämnat några relevanta uppgifter.

4. UTVÄRDERING AV GENOMFÖRANDET

4.1. Ratificering av 1929 års konvention – artikel 2

Med beaktande av slutsatserna i den andra rapporten har sammanlagt 25 medlemsstater anslutit sig till 1929 års konvention.

4.2. Allmänna brott – artikel 3

Med beaktande av slutsatserna i den andra rapporten står det klart att sammanlagt 27 medlemsstater har antagit en lag för att uttryckligen införa beståndsdelarna i det allmänna begreppet ”förfalskningsbrott” i den mening som avses i artikel 3.1 a och b. Följaktligen bör det anses att rambeslutets ändamålsenliga verkan är säkerställd.

Det bör emellertid påpekas att den straffbara gärningen ”försäljning” i den litauiska lagstiftningen är ett snävare begrepp än ”att i bedrägligt syfte sprida falska pengar”. Denna begränsning kan dock anses sakna praktiska konsekvenser eftersom gärningen ”att på nytt sprida pengar som mottagits som äkta” anges som ett separat brott.

När det gäller artikel 3.1 c är den straffbara gärningen ”transport” enligt lagstiftningen i Tjeckien och Polen ett mer allmänt begrepp som omfattar de mer specifika begreppen ”import” och ”export”. Enligt lagstiftningen i Litauen, Malta och Rumänien bestraffas dessa handlingar genom att innehav av falska pengar i syfte att sprida dem utgör en straffbar gärning, som med logisk nödvändighet omfattar import och export. Den ändamålsenliga verkan av beslutet är således säkerställd. När det däremot gäller lagstiftningen i två andra medlemsstater (Estland och Slovenien) måste det konstateras att de nationella myndigheterna har underlåtit att uppfylla artikel 3.1 c.

Med beaktande av slutsatserna i den andra rapporten står det också klart att 25 medlemsstater nu på ett korrekt sätt har införlivat bestämmelserna i artikel 3.1 d om brott som rör förfaranden som är specifikt avsedda för att förfalska pengar. Lagstiftningen i Estland och Polen innehåller ingen bestämmelse om dessa förberedande handlingar, vilket utgör en brist i genomförandet.

Med beaktande av slutsatserna i den andra rapporten står det vidare klart att 26 medlemsstater nu, i enlighet med artikel 3.2 i rambeslutet, har satt i kraft allmänna bestämmelser om deltagande i och anstiftande till ovan nämnda gärningar, samt försök till sådana gärningar.

4.3. Andra brott – artikel 4

Med beaktande av slutsatserna i den andra rapporten står det klart att 23 medlemsstater fastställt straff för olaglig framställning av pengar med hjälp av lagliga anordningar i den mening som avses i artikel 4 i rambeslutet. Ett stort antal medlemsstater uppfyller dock denna artikel genom att förbjuda framställning av pengar i bedrägligt syfte, men utan att ange eller skilja mellan de medel som används.

Det är önskvärt att samtliga medlemsstater antar uttryckliga bestämmelser där det fastställs att tillverkning av pengar i bedrägligt syfte med hjälp av lagliga anordningar är ett brott. Det brott som anges i artikel 4 kan endast begås av

tjänstemän vid nationella myndigheter som har rätt att använda de lagliga anordningarna. Inom vissa rättsordningar kan således ett sådant brott anses som tjänstemissbruk med karaktären av *delictum proprium*, det vill säga ett brott som kan begås endast av en viss kategori av personer. Eftersom detta brott skiljer sig avsevärt från förfalskning, kan de utdömda straffen också vara olika. Även om det kan anses att nationella bestämmelser som inte gör åtskillnad är tillfredsställande när det gäller att införliva artikel 4 i rambeslutet, förutsätter kravet på rättslig klarhet att uttryckliga nationella bestämmelser antas om denna gärning som ett straffbart brott.

4.4. Icke utgivna mynt och sedlar avsedda att sättas i omlopp – artikel 5

Syftet med denna bestämmelse är att fastställa ett objektiva rekvisit för förfalskning så att det omfattar pengar som inte ännu har utgivits. Att beteckna dessa gärningar på något annat sätt (som i den slovenska lagstiftningen) berövar bestämmelsen dess ändamålsenliga verkan. Sammanlagt 22 medlemsstater har nu en lagstiftning som är förenlig med artikel 5 b i rambeslutet.

4.5. Påföljder – artikel 6

Med beaktande av slutsatserna i den andra rapporten står det klart att sammanlagt 26 medlemsstater har uppfyllt kraven i artikel 6.2, där det anges att brottet att i bedrägligt syfte framställa eller ändra pengar enligt artikel 3.1 a skall kunna bestraffas med fängelse varvid det maximala straffet inte skall understiga åtta år. Trots att lagstiftningen i Finland, Sverige och Litauen innehåller ett restriktivt kriterium för tillämpning av maximistraftet (brottets grovhet) minskar detta inte effektiviteten hos artikel 6 i rambeslutet. De behöriga nationella domstolarna utdömer i verkligheten maximistraftet endast för grova brott. Utan att för den skull anse att bristande genomförande föreligger, bör det påpekas att maximistraftet enligt dessa länders lagstiftning tycks utdömas endast i undantagsfall.

Lagstiftningen i Estland och Ungern, som föreskriver ett maximistraff på 6 respektive 5 år (för mynt) är inte förenlig med kraven i rambeslutet.

Förutom dessa undantag, som gäller maximistraften, förefaller det som om de 27 medlemsstaterna i sin lagstiftning har fastställt effektiva, proportionella och avskräckande straff för de brott som anges i rambeslutet.

4.6. Jurisdiktion – artikel 7

Sammanlagt 24 medlemsstater har uppfyllt kraven i artikel 7.

4.7. Juridiska personers ansvar samt påföljder – artiklarna 8 och 9

Med beaktande av slutsatserna i den andra rapporten står det klart att 20 medlemsstater i princip har uppfyllt kraven i bestämmelserna om juridiska personers ansvar. Tjeckien, Portugal och Slovakien har inte vidtagit nödvändiga åtgärder för att uppfylla kraven i artiklarna 8 och 9 i rambeslutet. Förenade kungariket har inte ändrat sin lagstiftning, trots att skyldigheten att föreskriva om straffrättsligt ansvar för juridiska personer inte är uppfylld. Principen om culpa i civilrätten skulle visserligen kunna motivera utbetalning av skadestånd till en civil part som väcker talan inför domstol, men detta utgör inte ett straff i den mening som avses i artiklarna 8 och 9 i rambeslutet. Framställning av pengar i bedrägligt syfte skadar dessutom det

allmänna intresset och i en majoritet av fallen finns det inget privat intresse som kan skadas.

När det gäller påföljder föreskrivs inte bötesstraff i den spanska och den portugisiska lagstiftningen, trots att detta krävs enligt artikel 9. I dessa länder föreskrivs endast sådana påföljder som enligt rambeslutet kan användas som komplement, det vill säga tillfälligt näringsförbud eller avveckling av den juridiska personens verksamhet.

4.8. Recidiv – artikel 9a

Enligt grekisk lagstiftning beaktas utländska domar, om de är minst tre till antalet och straffet delvis eller helt har avtjänats utomlands. Dessa villkor är inte förenliga med rambeslutets syfte, eftersom de innebär en inskränkning av erkännandet av recidiv jämfört med texten i artikel 9a. I sitt svar har de grekiska myndigheterna angett att man har inlett arbetet med att ändra de tillämpliga bestämmelserna för att fullständigt uppfylla kraven i artikel 9a.

När det gäller lagstiftningen i de medlemsstater som utan åtskillnad och i allmänna ordalag refererar till den dömda personens bakgrund, bör det påpekas att dessa lagbestämmelser inte strider mot kraven i rambeslutet. Rättssäkerheten (en av de faktorer som beaktas för att utvärdera om rambeslutet genomförts effektivt) skulle dock förbättras om lagstiftningen i dessa medlemsstater ändrades så att det uttryckligen angavs att utländska domar skall utgöra grund för att konstatera att recidiv föreligger. Om det inte uttryckligen hänvisas till en dom som avkunnats av en domstol i en annan medlemsstat, kan detta i praktiken innebära att sådana domar inte tas i beaktande.

5. SLUTSATSER

5.1. Allmänna slutsatser

Införlivandet av bestämmelserna i rådets rambeslut av den 29 maj 2000 om förstärkning av skyddet för euron mot förfalskning genom straffrättsliga och andra påföljder kan sammantaget anses vara tillfredsställande, trots vissa brister i genomförandet. De brott och påföljder som anges i rambeslutet har infogats i medlemsstaternas nationella lagstiftning. Skyddet av euron har upprättats på den effektivitetsnivå som krävs enligt rambeslutet. Rambeslutets syfte har således uppfyllts och endast ett litet antal nationella åtgärder återstår att anta för att genomförandet skall vara fullständigt.

5.2. Särskilda slutsatser

Rambeslutets mål har i synnerhet uppnåtts på de viktigaste punkterna. Således är det enligt samtliga medlemsstaters rättsordningar ett brott att i bedrägligt syfte framställa eller ändra pengar samt sprida dem. I de flesta medlemsstaternas lagstiftning fastställs också uttryckligen straffpåföljd för import, export och transport av falska pengar. I vissa rättsordningar omfattas dessa gärningar av brotten ”transport” eller ”innehav”. De straff som fastställts för de angivna brotten uppfyller, även om de är olikartade, de kriterier som anges i rambeslutet, utom i två medlemsstater. Vidare har en majoritet av medlemsstaterna infört principen om ansvar för juridiska personer. Enligt lagstiftningen i en majoritet av medlemsstaterna beaktas, slutligen, de

slutgiltiga domar som avkunnats av de andra medlemsstaternas domstolar som grund för att konstatera att recidiv föreligger.

Trots dessa allmänt taget tillfredsställande slutsatser har bestämmelserna i rambeslutet inte införts fullständigt i alla medlemsstaters rättsordningar, varför det i vissa särskilda fall måste konstateras att det finns brister i genomförandet. För att rambeslutet skall kunna anses fullständigt införlivat är det nödvändigt att nedanstående ändringar görs i medlemsstaternas nationella lagstiftning. De nödvändiga ändringarna presenteras i samma ordning som bestämmelserna i rambeslutet.

Artikel 2

Slovenien bör ratificera den internationella konventionen för bekämpande av penningförfalskning som ingicks i Genève den 20 april 1929.

Artikel 3

I den estländska och den slovenska lagstiftningen bör det fastställas att transport, import och export av falska pengar är straffbara gärningar.

I den estländska och den polska lagstiftningen bör det fastställas att tillverkning och mottagande i bedrägligt syfte av redskap avsedda för framställning av falska pengar är straffbara gärningar.

Artikel 4

I den spanska lagstiftningen bör det fastställas att olaglig framställning av pengar med hjälp av lagliga anordningar och material är en straffbar gärning.

Artikel 5

I den tjeckiska och den slovenska lagstiftningen bör det fastställas att förfalskning av pengar avsedda att sättas i omlopp men som inte ännu har givits ut är en straffbar gärning.

Artikel 6

I den ungerska lagstiftningen bör ett maximalt fängelsestraff på minst åtta år föreskrivas även för förfalskning av mynt.

I den estländska lagstiftningen bör ett maximalt fängelsestraff på minst åtta år föreskrivas, även då det inte rör sig om återfallsbrott eller förfalskning i stor skala.

Artiklarna 8 och 9

Myndigheterna i Tjeckien, Slovakien och Förenade kungariket bör vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa juridiska personers straffrättsliga ansvar, så att artiklarna 8 och 9 i rambeslutet följs.

I den spanska och den luxemburgska lagstiftningen bör det även föreskrivas om bötesstraff för juridiska personer.

Artikel 9a

I den grekiska, den luxemburgska och den polska lagstiftningen bör det föreskrivas om erkännande av domar som avkunnats av domstol i en annan medlemsstat som grund för att konstatera att recidiv föreligger.

5.3. Inlämning av kompletterande uppgifter

Myndigheterna i nedanstående medlemsstater bör till kommissionens tjänsteavdelningar lämna in uppgifter om följande:

Bulgarien

Kriminalisering av förfalskning av pengar som inte ännu givits ut (artikel 5), juridiska personers ansvar (artiklarna 8 och 9) samt erkännande av domar avkunnade i andra medlemsstater som grund för att konstatera att recidiv föreligger (artikel 9a).

Estland

Kriminalisering av olaglig framställning av pengar med hjälp av lagliga anordningar (artikel 4) och kriminalisering av förfalskning av pengar som inte ännu givits ut (artikel 5).

Irland

Erkännande av domar avkunnade i andra medlemsstater som grund för att konstatera att recidiv föreligger (artikel 9a).

Ungern

Kriminalisering av förfalskning av pengar som inte ännu givits ut (artikel 5).

Malta

Ratificering av Genèvekonventionen, nationella domstolars jurisdiktion enligt artikel 7, juridiska personers ansvar (artiklarna 8 och 9) och erkännande av domar avkunnade i andra medlemsstater som grund för att konstatera att recidiv föreligger (artikel 9a).

Portugal

Juridiska personers ansvar (artiklarna 8 och 9).

Rumänien

Kriminalisering av olaglig framställning av pengar med hjälp av lagliga anordningar (artikel 4), kriminalisering av förfalskning av pengar som inte ännu givits ut (artikel 5), juridiska personers ansvar (artiklarna 8 och 9) och erkännande av domar avkunnade i andra medlemsstater som grund för att konstatera att recidiv föreligger (artikel 9a).

Finland

Erkännande av domar avkunnade i andra medlemsstater som grund för att konstatera att recidiv föreligger (artikel 9a).

Myndigheterna i Förenade kungariket bör till kommissionens tjänsteavdelningar lämna in uppgifter om erkännande av domar avkunnade i andra medlemsstater som grund för att konstatera att recidiv föreligger (artikel 9a) och om tillämpningen av rambeslutet i Gibraltar.